

Sander en Sarah

Dwars door de stad loopt een brede gracht. Sander woont aan de ene kant van de gracht. Vaak steekt hij de brug over om naar de andere kant te gaan. Daar woont Sarah. Ze spelen altijd samen. Ze vinden elkaar zo lief dat ze hebben afgesproken later te gaan trouwen.

‘Er is slecht nieuws vandaag,’ zegt de vader van Sander bij het ontbijt. ‘De oorlog komt eraan.’ Al de volgende dag is de oorlog er. Je ziet de oorlog nog niet. Maar papa zegt: ‘Ik ben opgeroepen om te gaan vechten. Maar wees niet bang, Sander, ik kom snel weer terug.’ Sander wil met Sarah gaan spelen, oorlog of geen oorlog. ‘Ik ga naar de overkant,’ zegt Sander. ‘Ik ga met Sarah spelen.’ Maar mama zegt: ‘Nee, Sander, dat gaat echt niet. Ga maar eens buiten kijken.’

Voor het huis aan de kant van de gracht ziet Sander overal prikkeldraad. En ook de brug is afgesloten met prikkeldraad. ‘Niemand mag meer naar de andere kant,’ zegt mama. ‘Echt helemaal niemand?’ vraagt Sander. ‘Maar ik mag dat toch wel? Ik moet naar Sarah toe.’

‘Ssst!’ roept mama verschrikt en ze houdt haar vinger voor haar mond. ‘Je mag haar naam niet meer zeggen!’ ‘Waarom niet?’ vraagt Sander verbaasd. ‘Omdat de oorlog er is. En Sarah hoort bij de andere kant.’

‘Die stomme oorlog! Waar is hij dan? Ik ga zeggen dat de oorlog weg moet gaan met dat stomme prikkeldraad!’ ‘Dat kan niet,’ zegt mama. ‘De oorlog luistert niet.’

De oorlog luistert naar niemand, want hij is te groot en te sterk. En waarschijnlijk hoort de oorlog niets, omdat hij zelf zoveel herrie maakt. Hij knalt en buldert, hij gromt en piept. Soms is de herrie ver weg, maar soms ook heel dichtbij. En de oorlog steekt alles in brand, maakt alles kapot ...

De oorlog bleef veel te lang. Sander dacht dat de oorlog nooit meer weg zou gaan. Maar op een dag kwam zijn vader weer thuis. Hij was moe en bezweet, maar hij glimlachte blij: ‘De oorlog is voorbij, jongen, gelukkig maar.’

‘Hoezo voorbij?’ roept Sander boos. ‘Het prikkeldraad is er nog steeds. Je hebt de oorlog helemaal niet weggejaagd!’

‘Ik wou dat ik dát kon,’ zucht papa. ‘Maar ik kan de oorlog niet voor altijd weggagen. De oorlog gaat nooit echt weg. Hij stopt alleen af en toe. Dan moet je oppassen dat hij niet weer begint.’

‘Maar ik heb met Sarah toch nooit ruzie gemaakt? Dan hoeft het toch geen oorlog te zijn?’

‘Nee,’ zegt mama. ‘Kinderen zijn te klein om een oorlog te beginnen.’

Sander gaat naar de rand van de gracht. Hier speelde hij altijd met Sarah voordat de oorlog kwam. Hij loopt langs het prikkeldraad. Als hij bij de brug is, roept opeens iemand zijn naam ...

En daar staat Sarah voor hem. ‘Sarah, hoe kom jij hier?’ ‘O, dat was niet zo moeilijk, hoor. Ik heb een gat gemaakt in het prikkeldraad.’

Vrij naar: Felix en Florine van Elzbieta (Lemniscaat, 1994).